

единъ тихъ обаядачъ на селскитѣ неволи — белетриста Елинъ-Пелинъ (Д. Ивановъ).

Тукъ ще засегна, до колкото ми позволяватъ силитѣ, неговиятъ поетиченъ силуетъ, неговата поетична физиономия.

Елинъ-Пелинъ (Димитъръ Ивановъ) е роденъ въ нѣкое село на шоп-лука и още отъ палана рѣстъ тромавия селски животъ, неговитѣ разнообразни прояви и сказания сж се всаждали въ неговата интензивно-впечатлителна душа, дигили сж се тамъ, зрѣли сж, за да могатъ нѣкогашъ да бждатъ възпроизведени съ такава плѣнителна простота и съ такава безискуственостъ, на която е способенъ салъ самородния питомецъ на селския битъ.

Спомнятъ си нѣкогашнитѣ му другари отъ тѣкашната и отъ софийската гимназии, високия, малко неодѣланъ грубичекъ рѣстъ, изгасналия гледъ, сдържаната усмивка на устнитѣ му и неспирната му страсть да приказва на купчина интимни другари неприсушими народни повѣрия, селски и крайселски слуги и примеклия, шеговити и прѣко откровени анекдоти, прѣплетени най вече съ шопски диалектъ, който, за добра честь, не сподире Елинъ-Пелинъ въ неговата белетристика, понеже би смалилъ нѣйната художественна висота и би прѣвѣрналъ неговитѣ разказни творби въ едни прости и смѣшни вилели.

А гимназиялнитѣ години едва ли не минаха като кошмаръ за белетриста. Този, който е челъ неговиятъ духовитъ-сатириченъ тостъ по случай юбилея на софийската мжжка гимназия, ще може да си прѣдстави рояка невесели спомени и впечатления, изнесени изъ гимназиялнитѣ стаи и коридори. Ждлниятъ му копнежъ, по такъвъ начинъ, да довърши гимназия, се подби и той постжпи, когато бѣше възможно при такива условия, учитель въ едно дупнишко село. Тукъ, при новъ досегъ съ интимната сфера на селския животъ, прѣднитѣ впечатления се оживѣватъ, доозрѣватъ. Въ село той поличва съ своитѣ спрхиви и палави младини. Тамъ за дълго врѣме ще приказватъ за неговитѣ ергенски лудории по хората и по седѣнитѣ. Вила го обикнала чорбаджийска щерка Милена, спрѣтна хубавелка, макаръ че той билъ сѣтенъ сиромашъ. Чорбаджията нѣмалъ синъ и искалъ да го привети, ала Пелинко отказва просто отъ вироглавство. Затуй му изкарватъ пѣсень:

Любилъ Пелинко Милена!
Милена щерка хаджийска,
Хаджийска и чорбаджийска. . .

За сега изпълнява нѣкаква длжностъ синекура въ софийската библиотека. Като оставамъ безъ внимание сквернославията, пущани изъ засада, отъ едно наше божемо списание за тая негова длжностъ—синекура, минавамъ по-натѣй. — Условиата, които сж възмогнали за тжжния елементъ, тжжния колоритъ на неговитѣ творби, се коренятъ, нестмнено, въ неспокойния растъ на неговата душа. Цѣлата негова юношеска пора, цѣлата негова прѣвна младостъ, както обикновено говорятъ, е била сподавена въ роднински ежби и, въ прѣкомѣрнитѣ усилия на човѣка да отърси ехидния гнетъ на живота — заварникъ. Животътъ сварва белетриста непригтовенъ, сварва го на кръстопѣтъ, послѣдниятъ се сили да се не прѣвчупи прѣдъ